

LIFE
Victoria'21
Barcelona

LIED FESTIVAL
VICTORIA DE LOS ÁNGELES

Anne Schwanewilms
&
Malcolm Martineau

Rita Morais & Ester Lecha

Índex

Presentació

4

Programa

6-7

Biografies

9-12

Textos

13-41

Propers recitals

42

LIFE
VICTORIA
2021
BARCELONA
LIED FESTIVAL VICTORIA DE LOS ÁNGELES

Recital 5

dilluns, 18 octubre 2021- 20h

Anne Schwanewilms *soprano*

Malcolm Martineau *piano*

LIFE New Artists

Rita Moraïs *soprano*

Ester Lecha *piano*

Viatges metafísics

El debut d'Anne Schwanewilms és un dels més esperats al LIFE Victoria. Nascuda a Alemanya, destaca en els rols femenins creats per Richard Strauss -la seva darrera aparició a Barcelona va ser una inoblidable *Arabella* al Gran Teatre Liceu- però també en rols wagnerians tals com Elsa (*Lohengrin*) o Elisabeth (*Tannhäuser*), així com en altres títols com *Dialogue des carmelites*, *Wozzeck* o *Otello*.

Inspirada pel drama de l'òpera, la soprano es presenta de nou a Barcelona en un programa dividit en quatre parts, quatre viatges de l'ànima que repassen alguns del seus compositors recitalístics de capçalera. A la primera part, *Himmelfahrt* (*Ascenció*) interpréterà Lieder eteris de Mahler, com *Wo die Trompeten blasen*, mentre que les *Proses lyriques* de Debussy centraran els *Traumreisen* (*Viatges poètics*). A la segona part, les mélodies de Duparc, com *L'invitation au voyage*, que dóna nom a l'edició de 2020, centraran els *Reisen zur Melancholie* (*Viatges a la melacolia*). Finalment els Lieder de Wolf posaran màgia cloent amb la darrera part *Phantasiereisen* (*Viatges a la fantasia*) aquest recital tan esperat.

La nuit a des douceurs de femme,
Et les vieux arbres, sous la lune d'or,
Songent!

*La nit té dolçors de dona,
i els vells arbres, sota la lluna d'or,
somnien!*

De rêve / *De somni*
Claude Debussy

Programma

LIFE New Artist

Rita Morais *soprano*

Ester Lecha *piano*

Alexander von Zemlinsky (1871-1942)

Walzer-Gesänge op. 6

Liebe Schwalbe

Kagen ist der Mond gekommen

Fensterlein nacht bist du zu

Ich geh' des Nachts

Blaues Sternlein

Francis Poulenc (1899-1963)

Fiançailles pour rire

La dame d'Andre

Il vole

Le violon

José Viana da Motta (1868-1948)

Canções portuguesas

Canção perdida

Olhos negros

Durada 20 minutus

Anne Schwanewilms *soprano*

Malcolm Martineau *piano*

I

Himmelfahrt

Ascenció

Gustav Mahler (1872-1942)

Das himmlische Leben

Das Urlicht

Wo die Trompeten blasen

Traumreisen

Viatges poètics

Claude Debussy (1862-1918)

Proses lyriques

De rêve

De grève

De fleurs

De soir

Durada primera part 37 minuts

II

Reisen zur Melancholie

Viatges cap a la melancolia

Henri Duparc (1848-1933)

Au pays où se fait la guerre

L'invitation au voyage

Phidylé

Phantasiereisen

Viatges a la fantasia

Hugo Wolf (1860-1903)

Mörike-Lieder

Im Frühling

Gesang Weylas

Das verlassene Mägdelein

Auf einer Wanderung

Durada segona part 30 minuts

Biografies

Rita Morais

soprano

Va néixer a Braga (Portugal), ciutat on començà els seus estudis musicals en el Conservatori de música Calouste Gulbenkian centrant-se en la viola, i més tard, en el cant. A continuació es va a formar en cant a l’Escola Superior de Música e Artes do Espetáculo (ESMAE) d’O Porto amb Antonio Salgado. Completa la seva formació acadèmica amb el Màster de Lied Victoria de los Ángeles de l’Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC). Becada per la Fundació Calouste Gulbenkian de Lisboa (2016-2018), per la Sociedad de Artistas, Intérpretes y Ejecutantes de España (2020) i per la Fundació Victoria de los Ángeles, va a completar la seva formació amb Mireia Pintó, Milagros Poblador, Francesca Roig i Ann Murray. En òpera ha interpretat el paper de Cupido en l’òpera *Orphée aux Enfers* d’Offenbach, la fada en l’estrena nacional de *Pinocchio* de Pierangelo Valtinoni, Fides a *Ordo Virtutum* d’Hildegard von Bingen y Lucy a *Die Dreigroschenoper* de Kurt Weill. Durant la temporada 2018-19 col·labora com a soprano solista en el programa de joves compositors del Teatro Nacional São Carlos de Lisboa. En l’àmbit de la música de cambra forma part, des de 2018, del *Duo Sophia* amb el guitarrista José Silveira, amb el que divulga sobretot la música contemporània, principalment a través de la col·laboració amb compositors del panorama musical portuguès actuals. Es presenta regularment en recital amb piano a Portugal i Espanya, col·laborat amb entitats com Fundació Calouste Gulbenkian de Lisboa o l’Ambaixada de Portugal en Espanya.

Ester Lecha

piano

Nascuda a Masnou, s'inicia amb la música al Conservatori de Badalona amb Judit Cuixart, i al 2014 acaba els seus estudis superiors a l'Escola Superior de Música de Barcelona (ESMUC) amb Vladislav Bronevetszki. Posteriorment realitza un màster en piano i pedagogia musical a la Sibelius Academy (Hèlsinki) amb Juhanni Lagerspetz. Ha rebut consells de Ralph Gothoni, Erik Tawastjerna, Kennedy Moretti, Stanislav Pochekin, Arthur Schoonderwoerd i Wolfram Rieger, entre d'altres. Ha estat guardonada en diversos concursos musicals, destacant el Concurs Internacional de Música de les Corts (2018), el Concurs Internacional Agustín Aponte (2018), el Concurs nacional de Cambra Montserrat Alavedra (2016) i el Concurs Nacional de piano Ciutat de Carlet (2015). Ha estat membre de festivals com Delta Chamber Music Festival (Amposta, 2020), Músics en Residència (Alella, 2017) o l'Académie Européenne de Musique Ancienne (Vannes, 2013). Actualment és repertorista al Conservatori professional de música de Sant Cugat i pianista col.laboradora a la Banda Municipal de Barcelona. A més, està realitzant el Màster de Lied Victoria de los Ángeles a l'ESMUC. Debutà la setmana passada a l'Oxford Lieder, junt amb Helena Ressurreição.

Anne Schwanewilms *soprano*

És una de les més destacades intèrprets de Strauss, incloent *Arabella*, Ariadne (*Ariadne auf Naxos*), Chrysothemis (*Elektra*), Marschallin (*Der Rosenkavalier*), Emperadriu (*Die Frau ohne Schatten*) o Danae (*Die Liebe der Danae*). També en òperes de Wagner, com a Elsa (*Lohengrin*) o Elisabeth (*Tannhäuser*), i com a Desdemona (*Otello* de Verdi), Marie (*Wozzeck* de Berg) o Madame Lidoine (*Dialogues des carmélites* de Poulenc), entre d'altres. Ha aparegut a la majoria de teatres d'òpera tals com Munic, Dresden, Hamburg, Frankfurt, Amsterdam, Viena, Madrid, Barcelona, Milà, Nova York i Tòquio. També és una cantant freqüent als festivals de Bayreuth i Salzburg. Treballa regularment amb directors com Christian Thielemann, Zubin Methan, Sir Simon Rattle, Daniel Barenboim, Franz Welser-Möst, Kent Nagano, Christoph Eschenbach o Riccardo Chailly, en auditoris tals com la Berliner Philharmoniker, Gewandhausorchester Leipzig o Concertgebouw d'Amsterdam, entre d'altres, i amb orquestres London Symphony Orchestra, the London Philharmonic Orchestra and the Orchestre National de France. En recital apareix al Wigmore Hall, Lincoln Centre o al Festival d'Edimburg, junt amb Malcolm Martineau, Charles Spencer i Roger Vignoles. És un referent actual en les interpretacions dels Lieder de Wolf, Wagner, Liszt, Mahler, Strauss o Schönberg. Entre la seva discografia en destaca *Die Gezeichneten* (Salzburg, Kent Nagano, 2005), *Die Frau ohne Schatten* (Salzburg, Christian Thielemann) o *Der Rosenkavalier* (Dresden, Fabio Luisi, 2007), entre d'altres. Debuta al LIFE Victoria.

Malcolm Martineau *piano*

Considerat un dels millors pianistes accompanyants de la seva generació, ha treballat amb Sir Thomas Allen, Dame Janet Baker, Anna Netrebko, Barbara Bonney, Ian Bostridge, Angela Gheorghiu, Susan Graham, Thomas Hampson, Simon Keenlyside, Angelika Kirchschlager, Magdalena Kozená, Dame Felicity Lott, Christopher Maltman, Karita Mattila, Ann Murray, Anne Sofie von Otter, Frederica von Stade o Bryn Terfel, entre altres. Ha presentat les seves pròpies sèries de concerts al Wigmore Hall (sobre Britten i Poulenc i *100 years of German Song*) i a l'Edinburgh Festival (integral liederística d'Hugo Wolf). Ha actuat als principals auditoris del món com el Wigmore Hall, Barbican, Queen Elizabeth Hall i Royal Opera House de Londres; La Scala de Milà, el Châtelet de París, el Liceu de Barcelona, el Concertgebouw d'Amsterdam, Musikverein de Viena, Alice Tully Hall, Carnegie Hall i Metropolitan Opera House de Nova York i als festivals d'Aix-en-Provence i Salzburg. Aquesta temporada apareixerà en recital amb Simon Keenlyside, Magdalena Kozená, Dorothea Röschmann, Susan Graham, Christopher Maltman, Thomas Oliemanns, Kate Royal, Christiane Karg, Iestyn Davies, Florian Boesch i Anne Schwanewilms. Va ser Artista Resident de l'edició 2018 del LIFE Victoria on oferí recitals junt amb Josep-Ramon Olivé, Simon Keenlyside i Christopher Maltman, a més a més d'ofertir una tanda de masterclasses. Tornà el 2019 en recital junt amb Dorothea Röschmann i al Primavera LIFE 2021 junt amb Sylvia Schwartz.

Textos

Rita Moraïs *soprano*

Ester Lecha *piano*

Alexander von Zemlinsky
Ferdinand Gregorovius

WÄLZER GESÄNGE nach toskanische
Volksliedern von Ferdinand
Gregorovius, Op. 6

*Cançons en forma de vals segons
cançons toscanes de Ferdinand
Gregorovius, Op. 6*

1. Liebe Schwalbe

Liebe Schwalbe, kleine Schwalbe,
Du fliegst auf und singst so früh,
Streuest durch die Himmelsbläue
Deine süße Melodie.

1. Estimada oreneta

*Estimada oreneta, petita oreneta,
voles i cantes molt matinera,
escampes pel blau del cel
la teva dolça melodia.*

Die da schlafen noch am Morgen,
Alle Liebenden in Ruh',
Mit dem zwitschernden Gesange
Die Versunk'nen weckest du.

*Encara dormen al matí
tots els tranquil·ls enamorats,
amb les teues refiladisses
despertes els absorts.*

Auf! Nun auf ihr Liebeschläfer,
Weil die Morgenschwalbe rief:
Denn die Nacht wird den betrügen,
Der der hellen Tag verschlief.

*Amunt! Amunt, enamorats adormits,
que us crida l'oreneta del matí!
La nit enganyarà llavors
els que passaren dormint el dia clar.*

(Lied, Op.6/1, 1898)

2. Klagen ist der Mond gekommen

Klagen ist der Mond gekommen,
Vor der Sonne Angesicht,
Soll ihm noch der Himmel frommen,
Da du Glanz ihm nahmst und Licht?

2. *La lluna ha vingut a queixar-se*

*La lluna ha vingut a queixar-se
a la cara del sol:
s'ha d'alegrar encara del cel,
quan li has pres l'esplendor i la llum?*

Seine Sterne ging er zählen,
Und der will vor Leid vergehn:
Zwei der schönsten Sternen fehlen,
Die in deinem Antlitz stehn.

*Ha comptat les seves estrelles,
i vol morir-se de dolor:
falten dues de les estrelles més belles,
les que hi ha en la teua faç.*

(Lied, Op. 6/2, 1898)

3. Fensterlein, nachts bist du zu

Fensterlein, nachts bist du zu,
Tust auf dich am Tag mir zu Leide:
Mit Nelken umringelt bis du;
O öffne dich, Augenweide!

3. Finestreta, a la nit estàs tancada

*Finestreta, a la nit estàs tancada,
t'obres de dia per a la meva pena:
estàs envoltada de clavells;
Oh, obre't, encís dels ulls!*

Fenster aus köstlichen Stein,
Drinnen die Sonne, die Sterne da draußen,
O Fensterlein heimlich und Klein,
Sonne darinnen und Rosen daraußen,

*Finestra de pedres precioses,
dins el sol, defora les estrelles,
ho, finestreta amable i petita,
el sol dins i roses defora!*

(Lied, Op. 6/3, 1898)

4. Ich gehe des Nachts

Ich gehe des Nachts, wie der Mond tut gehen,
Ich suche, wo den Geliebten sie haben:
Da hab ich den Tod, den finstern, gesehn,
Er sprach: such nicht, ich hab ihn begraben.

4. Camino a la nit

*Camino a la nit, com ho fa la lluna,
busco on amaga l'estimat:
he vist a la mort, tètrica,
i em digué: no busquis més, l'he enterrat.*

(Lied, Op. 6/4, 1898)

5. Blaues Sternlein, du sollst schweigen

Blaues Sternlein, du sollst schweigen,
Das Geheimnis gib nicht Kund.
Sollst nicht allen Leuten zeigen
Unsern stillen Liebesbund.

5. Estrelleta blava, has de callar

*Estrelleta blava, has de callar,
no has de revelar el secret.
No has de mostrar a tothom
el nostre callat lligam amorós.*

Mögen andre stehn in Schmerzen,
Jeder sage, was er will;
Sind zufrieden unsre Herzen,
Sind wir beide gerne still.

*Si als demés els fa pena,
que diguin el que vulguin;
els nostres cors estan contents,
ens agrada estar callats.*

(Lied, Op, 6/5, 1898)

Francis Poulenc
Louise de Valmorin

Fiançailles pour rire

1. La dame d'André

André ne connaît pas la dame
Qu'il prend aujourd'hui par la main.
A-t-elle un cœur à lendemains,
Et pour le soir a-t-elle une âme?

Prometatge per riure

1. La dama d'Andreu

L'Andreu no coneix a la seva dama,
de qui avui demana la mà.
Té ella un cor per l'endemà,
i per al vespre, té una ànima?

Au retour d'un bal campagnard
S'en allait-elle en robe vague
Chercher dans les meules la bague
Des fiançailles du hasard?

*En retornar d'un ball camperol,
se'n anava amb un vestit incert
a cercar en els pallers l'anell
de prometatge de l'atzar?*

A-t-elle eu peur, la nuit venue,
Guettée par les ombres d'hier,
Dans son jardin, lorsque l'hiver
Entrait par la grande avenue?

*Té por, arribada la nit,
aguaitada per les ombres d'ahir,
en el seu jardí, quan l'hivern
entra per la gran avinguda?*

Il l'a aimée pour sa couleur,
Pour sa bonne humeur de Dimanche.
Pâlira-t-elle aux feuilles blanches
De son album des temps meilleurs?

*A ell li ha agradat pel seu color,
pel seu bon humor de diumenge.
S'esblaimarà sobre les pàgines blanques
del seu àlbum de temps millors?*

3. Il vole¹

En allant se coucher le soleil
Se reflète au vernis de ma table:
C'est le fromage rond de la fable²
Au bec de mes ciseaux de vermeil.

_ Mais ou est le corbeau? _ Il vole.

3. Ell vola¹

*En anar a pondre's, el sol
s'emmiralla en el vernís de la meva taula:
És el formatge rodó de la faula²
en la punta de les meves estisores de plata.*

Però on és el corb? – Vola.

Je voudrais coudre mais un aimant
Attire à lui toutes mes aiguilles.
Sur la place les joueurs de quilles
De belle en belle³ passent le temps.

_ Mais où est mon amant? _ Il vole.

*Jo voldria cosir però un amant
atreu totes les meves agulles.
A la plaça els jugadors de bitlles
passen el temps d'una jugada³ a l'altre.*

Però on és el meu amant? – Roba.

C'est un voleur que j'ai pour amant,
Le corbeau vole et mon amant vole,
Voleur de cœur manque sa parole
Et le voleur de fromage est absent.

_ Mais où est le bonheur? _ Il vole.

*És un lladre el qui tinc per amant,
el corb vola i el meu amant roba,
el lladre de cors falta a la seva paraula
I el lladre de formatges no hi és.*

Però on és la felicitat? – Vola.

Je pleure sous le saule pleureur
Je mêle mes larmes à ses feuilles
Je pleure car je veux qu'on me veuille
Et je ne plais pas à mon voleur.

_ Mais où donc est l'amour? _ Il vole.

*Ploro sota el desmai,
barrejo les mes llàgrimes amb les seves fulles,
ploro perquè vull ser desitjada
I ja no agrado al meu lladre.*

Però doncs on és l'amor? – Vola.

Trouvez la rime à ma déraison
Et par les routes du paysage
Ramenez-moi mon amant volage
Qui prend les cœurs et perd ma raison.

Je veux que mon voleur me vole.

*Trobeu la rima a la meva desraó
i per les rutes del paisatge
torneu-me el meu amant lladregot
que pren els cors i em fa perdre la raó.*

Vull que el meu lladre em robi.

¹ El títol *Il vole* és ambigu, i significa tant vola com roba

² Es refereix a la faula de La Fontaine *El corb i la guineu*.

³ La paraula belle significant bellesa significa també joc de bitlles. (*Louise de Valmorin*)

5. Violon

Couple amoureux aux accents méconnus
Le violon et son joueur me plaisent.
Ah! j'aime ces gémissements tendus
Sur la corde des malaises.
Aux accords sur les cordes des pendus
A l'heure où les Lois se taise
Le cœur, en forme de fraise,
S'offre à l'amour comme un fruit inconnu.

5. Violí

*Parella amorosa amb accents desconeguts,
el violí i el seu intèrpret m'agraden.
Ah! m'agraden aquests gemecs tensos
en la corda de les inquietuds.
Als acords en les cordes dels penjats
en el moment en que la llei calla,
el cor, en forma de maduixa,
s'ofereix a l'amor com una fruita desconeguda..*

(Cicle de sis cançons, 1939)

José Viana da Motta

Canção perdida

Alguém de mim se não lembra,
Nas terras d'além do mar.
Oh morte dava-te a vida,
Se tu lh'a fosses levar.

*Algú de mi no se'n recorda,
En les terres llunyanes del mar,
Oh, mort! Et donaria la vida,
Si se la poguessis portar.*

O meu amor escondi-o
Numa cova ao pé do mar,
Morre o amor vive a saudade,
Morre o sol, olha o luar.

*El meu amor vaig amagar
En una tomba a la vora del mar,
Mor l'amor, viu la nostàlgia,
Mor el sol, brilla la llum de la lluna.*

Quem dá ais oh rouxinol,
Lá para as bandas do mar?...
É o meu amor que na cova,
Leva as noites a chorar.

*Qui sospira, rossinyol,
A la vora del mar?
És el meu amor que a la tomba,
Porta nits plorant.*

Oh meu amor, dorme, dorme,
Na areia fina do mar,
Que em antes da estrela d'alva,
Contigo me irei deitar.

*Oh, amor meu, dorm, dorm,
A l'arena fina del mar,
Que abans de l'estrella de l'alba,
Amb tu em reclinaré.*

Olhos Negros

Por teus olhos negros, negros,
Trago eu negro o coração,
De tanto pedir-lhe amores...
E eles a dizer que não.

*Per els teus ulls, negres, negres,
Tinc negre el meu cor,
De tant suplicar-los amor...
I ells em diuen que no.*

E mais não quero outros olhos,
Negros, negros como são.
Que os azuis dão muita esp'rança
Mas fiar-me eu neles, não.

*I tampoc vull cap altres ulls,
Negres, negres com són.
Que els blaus donen molta esperança,
Però fiar-me d'ells, no.*

Só negros, negros os quero;
Que, em lhes chegando a paixão,
Se um dia disserem sim...
Nunca mais dizem que não.

*Solament negres, negres els vull;
Que, en quant els arribi la passió,
Si algun dia diuen que sí...
Mai més diran que no.*

Anne Schwanewilms *soprano*

Malcolm Martineau *piano*

Gustav Mahler

Joachim von Arnim / Clemens Brentano

Tres Lieder del recull *Des Knaben Wunderhorn*

Das himmlische Leben

Wir geniessen die himmlische Freuden,

D'rüm thun wir das Irdische meiden.

Kein weltlich Getümmel

Hört man nicht im Himmel!

Lebt alles in sanftester Ruh!

Wir führen ein englisches Leben!

Sind dennoch ganz lustig daneben!

Wir tanzen und springen,

Wir hüpfen und singen!

Sanct Peter im Himmel sieht zu!

La vida celestial

Gaudim de les joies eternals,

puix que estem privats de les terrenals.

Cap estrèpit del món

no se sent en el cel!

Tot viu en la més dolça pau!

Portem una vida angelical!

Però amb tot, és també molt divertit!

Ballem i saltem,

botem i cantem!

Mireu a Sant Pere en el cel!

Johannes das Lämmlein auslasset,

Der Metzger Herodes drauf passet!

Wir führen ein geduldig's,

Unschuldig's, geduldig's,

Ein liebliches Lämmlein zum Tod!

Sankt Lukas den Ochsen thut schlachten

Ohn einig's Bedenken und Achten;

Der Wein kost' keiner Heller

Im himmlischer Keller;

Die Englein, die backen das Brot.

*Deixe l'ovelleta per a Joan,
però feu atenció a Herodes, el carnisser,
o portarem una pacient,
innocent i estimada
ovelleta cap a la mort!
Sant Lluc pot degollar el bou
amb destresa i sense vacil·lar;
el vi és de franc
en la celestial taverna;
i el pa el couen els angelets.*

Gut' Kräuter von allerhand Arten,
Die wachsen im himmlischen Garten!
Gut' Spargel, Fisolen,
Und was wir nur wollen!
Ganze Schüssel voll sind uns bereit!
Gut' Äpfel, gut' Birn' und gut' Trauben,
Die Gärtner, die alles erlauben!
Willst Rehbock, willst Hasen?
Auf offener Straßen
Zur Küche sie laufen herbei!

*Bones verdures de tota mena
creixen en l'horta celestial!
Bons espàrrecs, fesolets
i tot el que voleu!
Tenen preparades safates senceres!
Amb bones pomes, bones peres i bons raïms!
Els jardiners ens ho permeten tot!
Vols cabrits, vols conills?
Corren lliurament pels carrers
cap a la cuina!*

Sollt' etwa ein Festtag ankommen,
Alle Fische mit Freuden angeschwommen!
Dort laufet schont Sanct Peter
Mit Netz und mit Köder
Zum himmlischen Weiher hinein.
Willst Karpfen, willst Hecht, willst Forellen,
Gut Stockfisch und frische Sardellen?
Sanct Lorenz hat müssen
Sein Leben einbüßen,
Sanct Martha die Köchin muß sein!

*Si s'escau un dia de festa,
arriben nedant alegrement tots els peixos!
Allà va corrent Sant Pere
amb xarxes i esquers
cap a l'estany celestial.
Vols carpes, vols esturions, vols truites,
bon bacallà, o sardines fresques?
Sant Llorenç sacrificarà
la seva vida
i la cuinera serà Santa Marta!*

Kein Musik ist ja nicht auf Erden,
Die unsrer verglichen kann werden,
Elftausend Jungfrauen
Zu tanzen sich trauen!
Sanct Ursula selbst dazu lacht.
Cäcilia mit ihren Verwandten
Sind treffliche Hofmusikanten!
Die englischen Stimmen
Ermuntern die Sinnen!
Daß Alles für Freuden erwacht.

*No hi ha cap música en la terra
que es pugui comparar amb la nostra,
i hi ha onze mil donzelles
disposades a dansar!
La mateixa Santa Úrsula se'n alegra.
Cecília i els seus parents
són els excellents músics de la cort!
Les veus dels àngels
aixequen els ànims!
Tot és per a desvetllar la joia!*

(Quart moviment de la Quarta Simfonia, per a soprano i orquestra, 1892-1910)

Das Urlicht

O Röschen rot,
Der Mensch liegt in größter Not,
Der Mensch liegt in größter Pein,
Je lieber möchte ich im Himmel sein.
Da kam ich auf einen breiten Weg,
Da kam ein Engelein und wollt mich abweisen,

Ach nein, ich ließ mich nicht abweisen.
Ich bin von Gott, ich will wieder zu Gott,
Der liebe Gott wird mir ein Lichtchen geben,
Wird leuchten mir bis in das ewig selig Leben.

Llum primigènia

Oh, petita rosa vermella!

L'home es troba en la misèria més gran!

L'home es troba en la pena més profunda!

M'agradaria molt estar en el cel.

He recorregut un llarg camí,

i ara un àngel em vol rebutjar;

ah, no, no em deixaré rebutjar!

Jo vinc de Déu i vull tornar a Déu,

el bon Déu m'il·luminarà,

m'il·luminarà fins a la benaurada vida eterna.

(Lied per a veu i piano o orquestra, 1892)

(Quart moviment de la Segona Simfonia, per a contralt i orquestra, 1903-04)

Wo die schönen Trompetes blasen

Wer ist denn draußen und wer klopfet an,

Der mich so leise, so leise wecken kann?

Das ist der Herzallerliesgte dein,

Steh auf und laß mich zu dir ein!

On sonen les belles trompetes

*Qui hi ha a fora, que ha trucat a la porta
i m'ha despertat tan dolçament?*

És l'estimat del teu cor,

lleva't i deixa'm entrar!

Was soll ich hier nun länger stehn?

Ich seh die Morgenröt aufgehn,

Die Morgenröt, zwei helle Stern.

Bei meinem Schatz wär ich da gern,

Bei meinem Herzallerlieble.

Per què m'haig d'esperar més aquí?

Veig com arriba l'aurora rogent,

l'aurora rogent i dos brillants estels.

Què feliç seria amb l'estimada,

amb l'estimada del meu cor!

Das Mädchen stand auf und ließ ihn ein;
Sie heißt ihn auch willkommen sein:
Willkommen, lieber Knabe mein,
Wie lang hast du gestanden!

*La noia s'aixecà i el féu entrar,
i li donà la benvinguda:
Benvingut, noi estimat,
has trigat molt!*

Sie reicht ihm auch die schneeweise Hand.
Von ferne sang die Nachtigall;
Das Mädchen fing zu weinen an.

*I li donà la mà, blanca com la neu;
el rossinyol cantà en la llunyania,
i la noia començà a plorar.*

Ach weine nicht, du Liebste mein,
Aufs Jahr wirst du mein eigen sein.
Mein eigen sollst du werden gewiß,
Wie's keine sonst auf Erden ist!
O Lieb in grünen Erden.

*Ah, no ploris, estimada,
abans d'un any estaràs amb mi.
Segur que seràs meva,
no n'hi ha d'altra en tota la verda terra!
Oh, estimada, en tota la verda terra!*

Ich zieh in Krieg auf grüne Heid,
Die grüne Heide, die ist so weit.
Allwo dort die schönen Trompeten blasen,
Da ist mein Haus, von grünem Rasen.

*Ara me'n vaig a la guerra, cap els verds prats,
uns prats verds que estan molt lluny.
Allà on sonen les belles trompetes,
allà serà la meva casa, d'herba verda.*

(Lied per a veu i piano o orquestra, juliol 1898)

Claude Debussy

Proses Lyriques

1. De rêve

La nuit a des douceurs de femme,
Et les vieux arbres, sous la lune d'or,
Songent! A Celle qui vient de passer,
La tête emperlée,
Maintenant navrée, à jamais navrée,
Ils n'ont pas su lui faire signe...
Toutes! Elles ont passé:
Les Frêles, les Folles,
Semant leur rire au gazon grêle,
Aux brises frôleuses
la caresse charmeuse des hanches fleurissantes.
Hélas! de tout ceci, plus rien qu'un blanc frisson...
Les vieux arbres sous la lune d'or
Pleurent leurs belles feuilles d'or!
Nul ne leur dédiera
Plus la fierté des casques d'or,
Maintenant ternis, à jamais ternis:
Les chevaliers sont morts
Sur le chemin du Grâal!
La nuit a des douceurs de femme,
Des mains semblent frôler les âmes,
Mains si folles, si frêles,
Au temps où les épées chantaient pour Elles!
D'étranges soupirs s'élèvent sous les arbres:
Mon âme c'est du rêve ancien qui t'étreint!

1. *De somni*

*La nit té dolçors de dona,
i els vells arbres, sota la lluna d'or,
somnien! En aquella que acaba de passar,
amb el cap emperlat,
ara afigida, afigida per sempre.
No han sapigut fer-li una senya...
Totes! Han passat,
les febles, les folles,
escampant llurs rialles per la gespa humida,
i a les brises fregadisses
la carícia encisadora dels malucs florits.*

*Ai! de tot això, només queda un blanc calfred...
Els vells arbres sota la lluna d'or
ploren les seves fulles d'or!
Res no els dedicarà més
l'orgull dels cascós d'or,
Ara apagat, apagat per sempre:
els cavallers han mort
al camí del Grial!
La nit té dolçors de dona.
Uns mans semblen fregar les ànimes,
unes mans molt folles, molt febles,
del temps en que les espases cantaven per elles!
Estranys sospirs s'enlairen sota els arbres:
La meva ànima és l'antic somni que t'abraça!*

2. De grève

Sur la mer les crépuscules tombent,
Soie blanche effilée.

Les vagues comme de petites folles,
Jasent, petites filles sortant de l'école,
Parmi les froufrous de leur robe,
Soie verte irisée!

2. De platja

*Els capvespres cauen sobre el mar,
seda blanca desfilada.*

*Com petites folles, les onades
tafanegen, noies sortint de l'escola,
entre els fru-frus dels seus vestits,
seda verda irisada.*

Les nuages, graves voyageurs,
Se concertent sur le prochain orage,
Et c'est un fond vraiment trop grave
A cette anglaise aquarelle.

Les vagues, les petites vagues,
Ne sabent plus où se mettre,
Car voici la méchante averse,
Froufrous de jupes envolées,
Soie verte affolée.

Mais la lune, compatissante à tous,
Vient apaiser ce gris conflit,
Et caresse lentement ses petites amies,

Qui s'offrent, comme lèvres aimantes,
A ce tiède et blanc baiser.

Puis, plus rien...

Plus que les cloches attardées des flottantes églises,
Angelus des vagues,
Soie blanche apaisée!

*Els núvols, greus viatgers,
es concerten sobre la propera tempesta,
i és un fons veritablement massa greu
per a aquesta aquarel·la anglesa.*

*Les onades, les petites onades,
ja no saben on posar-se.*

*Car heus ací el dolent aiguat,
fru-frús de faldilles voleiades,
seda verda embogida.*

*Però la lluna, compassiva amb tothom,
ve a apaigavar aquest gris conflicte,
i acarona lentament les seves amiguetes,
que s'ofereixen, com llavis amants,
a aquest bes tebi i blanc.*

Després, després res...

*Només la campanes atrassades de les esglésies onejants,
Àngelus de les ones,
seda blanca tranquil·litzada!*

3. De fleurs

Dans l'ennui si désolément vert

De la serre de douleur,

Les fleurs enlacent mon coeur

De leurs tiges méchantes.

Ah! quand reviendront autour de ma tête

Les chères mains si tendrement désenlaceuses?

Les grands Iris violets

Violèrent méchamment tes yeux,

En semblant les refléter, -

Eux, qui furent l'eau du songe

Où plongèrent mes rêves si doucement,

Enclos en leur couleur;

Et les lys, blancs jets d'eau de pistils embaumés,

Ont perdu leur grâce blanche,

Et ne sont plus que pauvres malades sans soleil! -

Soleil! ami des fleurs mauvaises,

Tueur de rêves: Tueur d'illusions,

Ce pain béni des âmes misérables!
Venez! Venez! Les mains salvatrices!
Brisez les vitres de mensonge,
Brisez les vitres de maléfice,
Mon âme meurt de trop de soleil!
Mirages! Plus ne refleurira la joie de mes yeux,
Et mes mains sont lasses de prier,
Mes yeux sont las de pleurer!
Eternellement ce bruit fou
Des pétales noirs de l'ennui,
Tombant goutte à goutte sur ma tête,
Dans le vert de la serre de douleur!

3. *De flors*

*En el tedi tan desconsoladament verd
de l'hivernacle de dolor,
les flors envolten el meu cor
de dolentes tiges.*

*Ah! quan tornaran al voltanat del meu cap
les mans estimades tan tendrament deslligadores?*

*Els grans iris violeta
violaren malignament els teus ulls,
i semblant reflectir-los,
ells, que foren l'agua del somni
on tan dolçament es sumergiren els meus somnis,
tancats en llur color;*

*i els lliris, blancs brolladors de pistils perfumats,
han percut la seva gràcia blanca,
i no són més que pobres malalts sense sol!...*

*Sol! Amic de flors dolentes,
occidor de somnis: occidor d'il·lusions,
aquest pà beneït de les ànimes miserables!*

Veniu! Veniu, mans salvadores!

*Trenqueu els vidres de la mentida,
trenqueu els vidres del malefici,
la meva ànima mor de massa sol!*

*Miratges! Res no tornarà a florjar la joia dels meus
ulls,*

*i les meves mans estan cansades de pregars,
els meus ulls estan canasats de plorar!*

*Eternalment aquest soroll foll
de pètals morts de tedi,
caient gota a gota sobre el meu cap,
en el verd de l'hivernacle de dolor!*

4. De soir

Dimanche sur les villes,
Dimanche dans les coeurs!
Dimanche chez les petites filles,
Chantant d'une voix informée,
Des rondes obstinées,
Ou de bonnes tours
N'en ont plus que pour quelques jours!
Dimanche, les gares sont folles!
Tout le monde appareille
Pour des banlieues d'aventure,
En se disant adieu
Avec des gestes éperdus!
Dimanche les trains vont vite,
Dévorés par d'insatiables tunnels;
Et les bons signaux des routes
Echangent d'un œil unique,
Des impressions toutes mécaniques.
Dimanche, dans le bleu de mes rêves,
Où mes pensées tristes
De feux d'artifices manqués
Ne veulent plus quitter
Le deuil de vieux Dimanches trépassés.
Et la nuit, à pas de velours,
Vient endormir le beau ciel fatigué,
Et c'est Dimanche dans les avenues d'étoiles;
La Vierge or sur argent
Laisse tomber les fleurs de sommeil!
Vite, les petits anges,
Dépassez les hirondelles
Afin de vous coucher
Forts d'absolution!
Prenez pitié des villes,
Prenez pitié des coeurs,
Vous, la Vierge or sur argent!

4. De vespre

*Diumenge en les ciutats,
diumenge en els cors!
Diumenge a casa les noies,
cantant amb una veu informada
rondes obstinades,
en les que les bones voltes*

no són més que per a unes quants dies!

En diumege, les estacions són folles!

Tot el món s'aparella

per barris d'aventura,

acomiadant-se

amb gestos perduts!

En diumenge els trens van ràpids,

devorats per túnels insaciables;

i els bons signes de les carreteres

intercambien amb un únic ull

impressions totes mecàniques.

Diumenge, en el blau dels meus somnis.

en que els meus tristes pensaments

mancats de focs artificials

no volen deixar més

el dol dels vells diumenges morts.

I la nit, amb pas avellutat,

ve a adormir el bell cel cansat,

i és diumenge en les avingudes d'estrelles;

La Verge d'or sobre argent

fa caure les flors del son!

Prest, angelets,

passeu a les orenetes

per ajocar-vos

forts en absolució!

Compadiu-vos de les ciutats,

compadiu-vos dels cors.

Verge d'or sobre argent!

(Cicle de quatre cançons per a veu i piano)

Henri Duparc

Téophile Gautier

Au pays où se fait la guerre

Au pays où se fait la guerre

Mon bel ami s'en est allé ;

Il semble à mon cœur désolé

Qu'il ne reste que moi sur terre !

En partant, au baiser d'adieu,

Il m'a pris mon âme à ma bouche.

Qui le tient si longtemps, mon Dieu ?

Voilà le soleil qui se couche,
Et moi, toute seule en ma tour,
J'attends encore son retour.

*Al país on es fa la guerra
Al país on hi ha guerra
ha marxat el meu bell amic;
al meu cor desolat li sembla
que només quedo jo en la terra!
Al marxar, en el bes de comiat,
ha pres la meva ànima de la meva boca.
Què el reté tant de temps, Déu meu?*

*Heus ací el sol que es pon,
i jo, tota sola en la meva torre,
espero encara el seu retorn.*

Les pigeons sur le toit roucoulent,
Roucoulent amoureusement ;
Avec un son triste et charmant
Les eaux sous les grands saules coulent.
Je me sens tout près de pleurer ;
Mon cœur comme un lis plein s'épanche,
Et je n'ose plus espérer.
Voici briller la lune blanche,
Et moi, toute seule en ma tour,
J'attends encore son retour.

*Els coloms del terrat parrupen,
parrupant amorosament;
amb el seu so trist i encisador
les aigües cauen sobre els grans salzes.
em sento a punt de plorar;
el meu cor es desfoga com una assutzena,
i no goso esperar més.
Heus ací brillant la lluna blanca,
i jo, tota sola en la meva torre,
espero encara el seu retorn.*

Quelqu'un monte à grands pas la rampe :
Seraït-ce lui, mon doux amant ?
Ce n'est pas lui, mais seulement
Mon petit page avec ma lampe.
Vents du soir, volez, dites-lui

Qu'il est ma pensée et mon rêve,
Toute ma joie et mon ennui.
Voici que l'aurore se lève,
Et moi, toute seule en ma tour,
J'attends encore son retour.

*Algú puja la rampa amb grans passes:
Serà ell, el meu dolç amant?
No és ell, sinó solament
el meu petit patge amb la seva llàntia.
Vents del vespre, voleu, digueu-li
que ell és el meu pensament i el meu somni,
tota la meva joia i el meu enuig.
Heus ací que surt l'aurora,
i jo, tota sola en la torre,
espero encara el seu retorn.*

(Cançó per a veu i piano, 1869-70)

Charles Baudelaire

L'invitation au voyage

Mon enfant, ma soeur,
Songe à la douceur
D'aller là-bas vivre ensemble,
Aimer à loisir,
Aimer et mourir
Au pays qui te ressemble!

La invitació al viatge

*Estimada, germana,
pensa en la dolçor
d'anar a viure allà junts,
estimar-se tranquil·lament,
estimar i morir
en el país que se t'assembla!*

Les soleils mouillés
De ces ciels brouillés
Pour mon esprit ont les charmes
Si mystérieux
De tes traîtres yeux,
Brillant à travers leurs larmes.

*Els sols mullats
per aquests cels ennuvolats,
tenen per al meu esperit l'encís
ben misteriós
dels teus ulls traïdors
brillant entre les llàgrimes.*

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

Vois sur ces canaux
Dormir ces vaisseaux
Dont l'humeur est vagabonde;
C'est pour assouvir
Ton moindre désir
Qu'ils viennent du bout du monde.

*Allà només hi ha ordre i bellesa,
luxe, calma i voluptuositat.
Mira aquests vaixells
amb esperit de vagabund
que dormen als canals;
és per a sadollar
el teu més petit desig
que vénen des de l'altre extrem del món.*

Les soleils couchants
Revêtent les champs,
Les canaux, la ville entière
D'hyacinthe et d'or;
Le monde s'endort
Dans une chaude lumière!

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

Hélas! Adieu! bel étranger! Souviens-toi!

*Els sols ponents
vesteixen els camps,
els canals, tota la ciutat
de jacint i d'or;*

*el món s'adorm
en una llum càlida!*

*Allà només hi ha ordre i bellesa,
luxe, calma i voluptuositat.*

Ai, adéu siau, bell estranger! Recorda!

(Cançó per a veu i piano, 1870)

Leconte de Lisle

Phidylé

L'herbe est molle au sommeil sous les frais peupliers,
Aux pentes des sources moussues
Qui dans les prés en fleurs germant par mille issues,
Se perdent sous les noirs halliers

Fidilé

*L'herba és flonja per al son sota els pollançres frescos,
en els pendissos de fonts molsoses
que, en els prats on broten flors de mil maneres,
es perden sota negres matolls..*

Repose, ô Phidylé.
Midi sur les feuillages
Rayonne, et t'invite au sommeil.

*Reposa, oh Fidilé.
El migdia brilla entre el fullatge,
i t'invita al son.*

Par le trèfle et le thym, seules, un plein soleil,
Chantent les abeilles volages;
Un chaud parfum circule au détour des sentiers,
La rouge fleur des blés s'incline,
Et les oiseaux, rasant de l'aile la colline,
Cherchent l'ombre des églantiers.
Repose, ô Phidylé.

*Només per al trèvol i la farigola, a ple sol,
canten les abelles vel·leïtoses;
un càlid perfum circula pel tombant dels viaranys,*

*la flor roja del blat s'inclina,
i els ocells, fregant amb l'ala el turó,
cerquen l'ombra dels rosers boscans.
Reposa, oh Fidilé.*

Mais quand l'Astre incliné sur sa courbe éclatante,
Verra ses ardeus s'apaiser,
Que ton plus beau sourire et ton meilleur baiser
Me récompensent de l'attente!

*Però quan l'astre inclinat sobre la seva corba
resplendent, vegi apaivagar-se les seves ardors,
que el teu somriure més bell i el teu millor bes
em recompensin per l'espera!*

(Cançó per a veu i piano, 1882)

Hugo Wolf

Mörike-Lieder

Im Frühling

Hier lieg' ich auf dem Frühlingshügel:
Die Wolke wird mein Flügel,
Ein Vogel fliegt mir voraus.
Ach, sag mir, all-einzige Liebe,
Wo du bleibst, daß ich bei dir bliebe!
Doch du und die Lüfte, ihr habt kein Haus.
Der Sonnenblume gleich steht mein Gemüte offen,
Sehnend,
Sich dehnend
In Liebe und Hoffen.
Frühling, was willst du gewillt?
Wann werd ich gestillt?

En primavera

*Sóc ací, sobre el turó de la primavera:
els núvols seran les meves ales,
un ocell vola davant meu.
Ai, digues-me on ets, mon únic amor,
perquè pugui restar amb tu!
Però tu, com els aires, no tens casa.
El meu esperit està obert, com els gira-sols*

*anhelosos,
creixent
en amor i esperança.
Primavera, què és el que et proposes?
Quan em calmaré?*

Die Wolke seh ich wandeln und den Fluß,
Es dringt der Sonne goldner Kuß
Mir tief bis ins Geblüt hinein;
Die Augen, wunderbar berauschet,
Tun, als schließen sie ein,
Nur noch das Ohr dem Ton der Biene lauschet.
Ich denke dies und denke das,
Ich sehne mich, und weiß nicht recht, nach was:
Halb ist es Lust, halb ist es Klage;
Mein Herz, o sage,
Was webst du für Erinnerung
In golden grüner Zweige Dämmerung?
Alte unnenbare Tage!

*Veig passar els núvols i el riu,
el bes daurat del sol em penetra
fins al més profund de la sang;
els ulls, meravellosament enlluernats,
fan com si dormissin,
només l'orella escolta el brunzir de les abelles.
Penso en això i en allò altre,
m'enyo, però no sé ben bé de què:
és meitat plaer, meitat dolor;
cor meu, digues,
què tramen els teus records
entre les verdes branques daurades pel capvespre?
... Vells dies inoblidables!*

(Lied, Petersdorf, maig 1888)

Gesang Weylas

Du bist Orplid, mein Land,
Das ferne leuchtet!
Vom Meere dampft deiin besonnter Strand
Den Nebel, so der Götter Wange feuchtet.

Cant de Weyla

*Ets Orplid, la meva pàtria, assolellada,
que lluu en la llunyania!
La boira del mar humiteja la teva platja
com s'humitegen les galtes dels déus.*

Uralte Wasser steigen
Verjüngt um dein Hüften, Kind!
Von deiner Gottheit beugen
Sich Könige, die deine Wärter sind.

*Aigües pretèrites arriben rejovenides,
criatura, fins als teus flancs!
Els reis s'inclinen davant la teva divinitat,
i esdevenen els teus guardians.*

(Lied, Unterach, octubre 1888)

Das verlassene Mägdlein

Früh, wann die Hähne krähn,
Eh' die Sternlein verschwinden,
Muß ich am Herde stehn,
Muß Feuer zünden.

La noia abandonada

*Aviat, quan cantin els galls,
abans no desapareguin les estrelles,
haig d'ésser a la llar
i haig d'encendre el foc.*

Schön ist der Flammen Schein,
Es springen die Funken;
Ich schaue so drein,
In Leid versunken.

*M'agraden la resplendor de les flames
i el salt de les guspires;
les contemplo,
absorta en la meva pena.*

Plötzlich da kommt es mir,
Treuloser Knabe,
Daß ich die Nacht von dir
Geträumet habe.

*De sobte recordo,
noi infidel,
que durant la nit
t'he somniat.*

Träne auf Träne dann
Stürzet hernieder:
So kommt der Tag heran—
O ging' er wieder!

*Llavors cauen les llàgrimes
una rere l'altra;
i així arriba el dia...
Ah, si ell tornés!*

(Lied, Petersdorf, març 1888)

Auf einer Wanderung

In ein freundliches Städtchen tret' ich ein,
In den Straßen liegt roter Abendschein.
Als einem offnen Fenster eben
Über den reichsten Blumenflor
Hinweg hört man Goldglockentöne schweben,
Und eine Stimme scheint ein Nachtigallenchor,

En una caminada

*Arribo a una amable ciutat
quan el vespre vermelleja els carrers.
Per una finestra oberta, precisament
sobre el més bell parterre florit,
m'arriba, de lluny, un so de campanes daurades,
i una veu com d'un cor de rossinyols*

Das die Blüten beben,
Daß die Lüfte leben,
Daß in höherem Rot die Rosen leuchten vor.

*fa que les flors tremolin,
que els perfums s'escampin,
que les roses mostrin el seu vermell més fort.*

Lang' hielt ich staunend, lustbeklommen,
Wie ich hinaus vors Tor gekommen,
Ich weiß es wahrlich selber nicht.
Ach hier, wie liegt die Welt so licht!
Der Himmel wogt in purpurnen Gewühle,
Rückwärts die Stadt in goldnem Rauch;
Wie rauscht der Erlenbach,
Wie rauscht im Grund die Mühle!

Resto admirat llarga estona, subjugat pel delit.

*Com he pogut sortir per aquella porta
no ho sé ni jo mateix!*

Ai, que lluminós és ara el món!

*El cel s'adorm amb un rebombori de porpres,
posant darrere la ciutat un nimbe daurat;
com murmuren els verns del riu,
com murmura al fons el molí!*

Ich bin wie trunken irregeföhrt:
O Muse, du hast mein Herz berührt,
Mit einem Liebeshauch.

Estic com ebri, atordit:

*Oh, Musa, has commogut el meu cos
amb un alè amorós!*

(Lied, Petersdorf, març 1888)

Traduccions: Manuel Capdevila i Font

Propers recitals

Dissabte, 23 octubre 2021

Sant Pau Recinte Modernista Sala Domènech i Montaner

19h

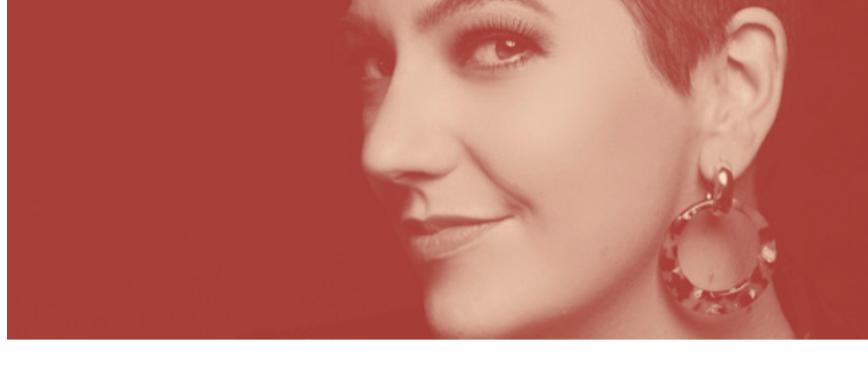

Marta Puig *piano*
Federico Picotti *violí*

Amor mitològic amb Szymanowski i Schubert

20h

Sant Pau Recinte Modernista Sala Domènech i Montaner

Marina Viotti *mezzosoprano*
Todd Camburn *piano*
Gerry López *saxòfon*
Antoine Brochot *contrabaix*

L'amor no té fronteres

PATROCINADOR PRINCIPAL

SEU OFICIAL DEL FESTIVAL

Treballant el present per a millorar el futur

PATROCINADORS PLATÍ

ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA

STEINWAY & SONS

PATROCINADORS OR

Sus Argentinos

Obra Social "la Caixa"

PATROCINADORS PLATA

Jané Ventura

VINS I CAVES DES DE 1914

MITJANS DE COMUNICACIÓ COL·LABORADORS

REVISTA
MUSICAL
CATALANA

LA VANGUARDIA

ÓA ÓPERA
ACTUAL

ASSESSORAMENT LEGAL

SEU OFICIAL DE LA FUNDACIÓ

Badia)advocats

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

ORGANITZA

FUNDACIÓ Victoria
de los Ángeles

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Dones

Diputació
Barcelona

AJUNTAMENT DE
SantCugat

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

ORFEÓ
CATALÀ
PALAU
DE LA
MÚSICA

Opera
Barcelona

Amics
del Liceu

INTERNATIONAL PARTNERS

EL LIFE FORMA PART

Asociación Española de Festivales de Música Clásica

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

ALMA
Barcelona

RECDI8 STUDIO

Fundación
Oeste

TresC
COMUNITAT DE
CULTURA

sclat!
lluminació i so
www.sclat.com

Carlos Barrau
Jorge Binaghi
Gonzalo Bruno Quijano
Rosa Cullell
Isabel Escudé
Inma Farran
Francisco Gaudier
Enric Girona
Francisca Graells de Reynoso
Pere Grau i Mª Carmen Pous
Elvira Madroñero
Carmen Marsà
Juan Molina-Martell
Fernando Sans Rivièr
Mima Torelló
Joaquim Uriach

Ingrid Busquets Figuerola
María José Cañellas
Joana Català
Mercedes Falcó Saldaña
Beatriz Martí Andreu
Juan Eusebio Pujol
Francisco Querol
Lluís Reverter
Gloria Rosell
Josep Ramon Tarragó
Alicia Torra de Larrocha
Carme Verdiell
Núria Viladot

LIFE
VICTORIA
2021
BARCELONA
LIED FESTIVAL VICTORIA DE LOS ÁNGELES